

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

11. maj 2023*

»Præjudiciel forelæggelse – vejtransport – fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet – forordning (EF) nr. 1071/2009 – artikel 6 og 22 – national lovgivning, der tillader overdragelse af straffeansvar for alvorlige overtrædelser af køre- og hviletidsbestemmelserne for chauffører – manglende hensyntagen til de sanktioner, der er pålagt for disse overtrædelser i forbindelse med vurderingen af, om vejtransportvirksomheden udviser god vandel«

I sag C-155/22,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (den regionale forvaltningsdomstol i Niederösterreich, Østrig) ved afgørelse af 3. marts 2022, indgået til Domstolen den 3. marts 2022, i sagen

RE

mod

Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld,

procesdeltager:

Arbeitsinspektorat NÖ Wald- und Mostviertel,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Prechal, og dommerne M.L. Arastey Sahún (refererende dommer), F. Biltgen, N. Wahl og J. Passer,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

* Processprog: tysk.

efter at der er afgivet indlæg af:

- RE ved Rechtsanwältin A. Bajraktarevic og D. Schärmer,
- den østrigske regering ved C. Leeb, A. Posch og J. Schmoll, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved P. Messina og G. Wilms, som befuldmægtigede,

og idet Domstolen efter at have hørt generaladvokaten har besluttet, at sagen skal pådømmes uden forslag til afgørelse,

afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 6, stk. 1, og artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF (EUT 2009, L 300, s. 51), som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13. maj 2013 (EUT 2013, L 158, s. 1) (herefter »forordning nr. 1071/2009«).
- 2 Denne anmodning er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem RE og Bezirkshauptmannschaft Lilienfeld (den regionale administrative myndighed i Lilienfeld, Østrig) (herefter »den administrative myndighed«) vedrørende flere sanktioner, som RE er blevet pålagt af den administrative myndighed for overtrædelser af EU-retten vedrørende bl.a. køre- og hviletidsbestemmelserne for chauffører.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Første, anden og fjerde betragtning til forordning nr. 1071/2009 har følgende ordlyd:
 - »(1) Gennemførelsen af et indre marked for vejtransport med lige konkurrencevilkår kræver ensartet anvendelse af fælles regler for udstedelse af tilladelser til at udøve vejtransporterhvervet med hensyn til godstransport og personbefordring (»vejtransporterhvervet«). Sådanne fælles regler vil medvirke til, at udøvere af vejtransporterhvervet får et højt fagligt kvalifikationsniveau, til at rationalisere markedet, til at forbedre ydelsernes kvalitet til gavn for udøvere af vejtransporterhvervet, deres kunder og den samlede økonomi, samt til at højne trafiksikkerheden [...]
 - (2) I Rådets direktiv 96/26/EF af 29. april 1996 om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og erhvervet personbefordring ad landevej samt om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed inden for indenlandsk og international eksport [(EFT 1996, L 124, s. 1)], er der fastsat minimumsbetingelser for adgangen til vejtransporterhvervet og bestemmelser om gensidig anerkendelse af de dokumenter, der kræves med dette formål. Erfaringerne, en

konsekvensanalyse og forskellige undersøgelser viser imidlertid, at dette direktiv anvendes meget forskelligt i de forskellige medlemsstater. Dette har flere negative konsekvenser, bl.a. konkurrenceforvridning, en vis uigennemskuelighed på markedet, et uensartet kontrolomfang og risiko for, at virksomheder, der ansætter personale med mangelfulde faglige kvalifikationer, optræder forsømmeligt eller kun i ringe grad overholder færdsels- og arbejdsmarkedsreglerne, hvilket kan skade branchens anseelse.

[...]

(4) De gældende regler om adgang til vejtransporterhvervet bør derfor moderniseres for at sikre, at de anvendes mere ensartet og effektivt. [...]«

4 Denne forordnings artikel 1, stk. 1, bestemmer:

»Ved denne forordning reguleres adgangen til og udøvelsen af vejtransporterhvervet.«

5 Denne forordnings artikel 2, nr. 5), definerer »transportleder« som værende »en fysisk person, der er ansat i en virksomhed, eller, når virksomheden er en fysisk person, den pågældende fysiske person selv, eller, hvor det er relevant, en anden fysisk person, der i en aftale er udpeget af denne, og som faktisk og vedvarende leder virksomhedens transportarbejde«.

6 Samme forordnings artikel 3 med overskriften »Krav med henblik på udøvelse af vejtransporterhvervet« fastsætter i stk. 1, litra b), at virksomheder, der udøver vejtransporterhvervet, skal udvise »god vandel«.

7 Artikel 6 i forordning nr. 1071/2009 med overskriften »Opfyldelse af vandelskravet« har følgende ordlyd:

»1. For at opfylde kravet i artikel 3, stk. 1, litra b), og med forbehold af stk. 2 i denne artikel, fastsætter medlemsstaterne de betingelser, som en virksomhed og en transportleder hver især skal opfylde i medfør af denne forordning for at opfylde vandelskravet.

Ved afgørelsen af, om en virksomhed opfylder vandelskravet, tager medlemsstaterne hensyn til virksomhedens, dens transportlederes og andre relevante personers adfærd efter medlemsstatens nærmere bestemmelse. Enhver henvisning i denne artikel til straffe, sanktioner eller overtrædelser i forbindelse med en virksomhed omfatter straffe, sanktioner eller overtrædelser, som gør sig gældende for selve virksomheden, dens transportledere eller andre relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse.

De i første afsnit nævnte betingelser skal mindst omfatte følgende krav:

[...]

b) transportlederen eller transportvirksomheden er ikke blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion i en eller flere medlemsstater for alvorlige overtrædelser af de fællesskabsretlige regler om især:

i) køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, arbejdstid og installation og anvendelse af kontrolapparater

[...]

2. Ved anvendelse af stk. 1, tredje afsnit, litra b):

- a) Hvis en transportleder eller en transportvirksomhed er idømt en straf eller pålagt en sanktion i en eller flere medlemsstater for en af de groveste overtrædelser af fællesskabsretten, som fastsat i bilag IV, gennemfører den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor virksomheden er etableret, en korrekt og rettidigt udført og behørigt afsluttet administrativ procedure, der, hvor det er relevant, omfatter et kontrolbesøg på den pågældende virksomhed.

Det afgøres efter denne procedure, hvorvidt særlige omstændigheder indebærer, at en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet vil udgøre en uforholdsmæssig reaktion i det enkelte tilfælde. Sådanne afgørelser skal være behørigt begrundet.

Hvis den kompetente myndighed anser en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet for at være en uforholdsmæssig reaktion, kan den beslutte, at vandelskravet ikke berøres. Begrundelsen for en sådan beslutning skal fremgå af det nationale register. Antallet af sådanne beslutninger anføres i den rapport, der er omhandlet i artikel 26, stk. 1.

Hvis den kompetente myndighed ikke anser en konstatering af ikke-opfyldelse af vandelskravet for at være en uforholdsmæssig reaktion, indebærer en straf eller sanktion, at vandelskravet ikke er opfyldt.

[...]«

- 8 Denne forordnings artikel 12 med overskriften »Kontrol« bestemmer følgende i stk. 1:

»De kompetente myndigheder fører tilsyn med, at de virksomheder, som de har udstedt vejtransporttilladelse til, til stadighed opfylder kravene i artikel 3. [...]«

- 9 Forordningens artikel 13, stk. 3, bestemmer:

»Hvis den kompetente myndighed konstaterer, at en virksomhed ikke længere opfylder et eller flere af kravene i artikel 3, suspenderer eller tilbagekalder den virksomhedens vejtransporttilladelse senest ved udløbet af den i stk. 1 omhandlede tidsfrist.«

- 10 Samme forordnings artikel 22 bestemmer:

»1. Medlemsstaterne fastsætter regler for, hvilke sanktioner der skal anvendes ved overtrædelse af bestemmelserne i denne forordning, og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den 4. december 2011 [Europa-Kommissionen] meddelelse om disse bestemmelser og meddeler omgående senere ændringer af betydning for bestemmelserne. Medlemsstaterne sikrer, at alle sådanne foranstaltninger gennemføres uden forskelsbehandling på grund af transportvirksomhedens nationalitet eller hjemsted.

2. De i stk. 1 omhandlede sanktioner skal bl.a. omfatte suspension af vejtransporttilladelse, tilbagekaldelse af vejtransporttilladelse og erklæringer om transportlederens uegnethed.«

- 11 I bilag IV til forordning nr. 1071/2009 opremses »[d]e alvorligste overtrædelser, jf. artikel 6, stk. 2, litra a)«, i samme forordning.

Østrigsk ret

- 12 § 9, stk. 2, sidste punktum, i Verwaltungsstrafgesetz (lov om administrative sanktioner) af 31. januar 1991 (BGBl. 52/1991) i den affattelse, der finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen (herefter »VStG«), bestemmer, at et selskabs tegningsberettigede kan udpege personer, som ikke tilhører kredsen af tegningsberettigede, til ansvarlige befuldmægtigede for bestemte geografisk eller materielt afgrænsede områder i virksomheden, og at disse personer derefter er ansvarlige for overholdelsen af de administrative bestemmelser.
- 13 § 91, stk. 2, i Gewerbeordnung (næringsloven) af 18. marts 1994 (BGBl.194/1994) i den affattelse, der finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen, bestemmer, at en erhvervsdrivende juridisk person kun kan fratages sin erhvervstilladelse, hvis grundene til at trække erhvervstilladelsen tilbage vedrører en fysisk person, som har en afgørende indflydelse på virksomhedens drift, og den erhvervsdrivende ikke fjerner denne person inden for den frist, som myndigheden fastsætter herfor.
- 14 § 5, stk. 2, i Güterbeförderungsgesetz (lov om godstransport) af 31. august 1995 (BGBl. 593/1995) i den affattelse, der finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen, bestemmer, at en transportvirksomhed, bortset fra de i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009 omhandlede tilfælde, navnlig ikke opfylder vandelskravet, hvis ansøgeren, den erhvervsberettigede eller transportlederen ved endelig afgørelse er blevet idømt en frihedsstraf på mere end tre måneder eller 180 dagbøder på grund af alvorlige overtrædelser af bestemmelserne om løn- og arbejdsvilkår inden for erhvervet eller om godstransport, navnlig køre- og hviletidsbestemmelserne for chauffører.

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

- 15 RE er blevet udpeget af H.Z. GmbH, der er en vejtransportvirksomhed, som udøver sin aktivitet inden for international godstransport, til ansvarlig befuldmægtiget som omhandlet i VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum. RE har i sin egenskab heraf påtaget sig ansvaret for overholdelsen af bestemmelserne i Arbeitszeitgesetz (lov om arbejdstid, herefter »AZG«).
- 16 Ved en afgørelse af 11. januar 2019 (herefter »den omtvistede afgørelse«) pålagde den administrative myndighed RE, i sin egenskab af ansvarlig befuldmægtiget for H.Z., flere bøder for overtrædelse af bestemmelserne i AZG, sammenholdt med dels Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 561/2006 af 15. marts 2006 om harmonisering af visse sociale bestemmelser inden for vejtransport og om ændring af Rådets forordning (EØF) nr. 3821/85 og (EF) nr. 2135/98 samt ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 (EUT 2006, L 102, s. 1), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 165/2014 af 4. februar 2014 (EUT 2014, L 60, s. 1), dels visse bestemmelser i forordning nr. 165/2014.
- 17 Navnlig havde RE angiveligt undladt at tilrettelægge arbejdstiden for S.R., der er ansat som chauffør hos H.Z., på en sådan måde, at han var i stand til at overholde den daglige køretid som foreskrevet i forordning nr. 561/2006, som ændret ved forordning nr. 165/2014. Derudover havde RE angiveligt også undladt at sikre sig, at S.R. overholdt forpligtelserne vedrørende brugen af takografer som foreskrevet i forordning nr. 165/2014, bl.a. forpligtelsen til på førerkortet ved hjælp af den manuelle indlæsningsmulighed at indlæse visse oplysninger, hvorved bemærkes, at denne sidste overtrædelse udgør en meget alvorlig overtrædelse i henhold til bilag III til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/22/EF af 15. marts 2006 om minimumsbetingelser

for gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 3820/85 og (EØF) nr. 3821/85 med hensyn til sociale bestemmelser inden for vejtransportvirksomhed og om ophævelse af Rådets direktiv 88/599/EØF (EUT 2006, L 102, s. 35).

- 18 På tidspunktet for de strafbare handlinger var H.Z. indehaver af en tilladelse til international godstransport. H.Z.'s direktør i handelsretlig forstand var selv samtidig transportleder. RE derimod var hverken transportleder eller agent med bemyndigelse til at repræsentere H.Z. udadtil. RE havde heller ikke nogen betydelig indflydelse på driften af H.Z.
- 19 Ved indledningen af den administrative strafferetlige sanktionsprocedure, der førte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, fandtes i strafferegistret vedrørende RE 113 retskraftige tidligere sanktioner, heraf mindst 65 retskraftige tidligere sanktioner på grund af overtrædelser af fællesskabsretten begået i H.Z. i virksomhedens egenskab af vejtransportvirksomhed. Det er aldrig i lyset af disse overtrædelser blevet undersøgt, om denne virksomhed i sin egenskab af vejtransportvirksomhed har udvist godandel.
- 20 Ved dom af 29. maj 2020 afsagt af den forelæggende ret, Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (den regionale forvaltningsdomstol i Niederösterreich, Østrig), blev den omtvistede afgørelse annulleret, eftersom denne ret var i tvivl om, hvorvidt VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, var forenelig med forordning nr. 1071/2009. Denne ret er af den opfattelse, at de nationale bestemmelser, der er genstand for sagen for den, ikke kan danne grundlag for de sanktioner, der er pålagt RE, eftersom den administrative procedure, der førte til pålæggelsen af disse sanktioner, ikke gjorde det muligt at foretage en kontrol af, om H.Z. havde opfyldt vandelskravet, og derfor heller ikke gjorde det muligt at pålægge en eventuel sanktion for manglende udvisning af vandel. Ifølge den forelæggende ret vil ingen andre personer kunne straffes for de samme forhold, hvis RE straffes.
- 21 Indledningsvis har den forelæggende ret navnlig bemærket, at i henhold til artikel 22 i forordning nr. 1071/2009 skal medlemsstaterne træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de i denne forordning omhandlede sanktioner, herunder tilbagekaldelse af vejtransporttilladelsen ved manglende opfyldelse af vandelskravet som omhandlet i denne forordning artikel 6, er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning. Den omstændighed, at der er pålagt en sanktion for en alvorlig overtrædelse af EU-retten vedrørende køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, udgør et af de elementer, der gør det muligt at lægge til grund, at vandelskravet ikke er opfyldt. Heraf følger, at den omhandlede administrative strafferetlige sanktionsprocedure udgør en »foranstaltning« som omhandlet i artikel 22 i forordning nr. 1071/2009.
- 22 Den forelæggende ret har dernæst anført, at en ansvarlig befuldmægtiget som omhandlet i VStG's artikel 9, stk. 2, sidste punktum, ikke udgør en »[relevant person] efter medlemsstatens nærmere bestemmelse« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009. De nationale bestemmelser, der er relevante med henblik på en sådan udpegelse, nemlig § 5, stk. 2, i loven om godstransport i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, og § 91, stk. 2, i næringsloven i den affattelse, der finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, vedrører nemlig alene henholdsvis indehaverne af en tilladelse til at udøve en erhvervsaktivitet og personer, der har en afgørende indflydelse på driften af virksomheden, dvs. for så vidt angår et aktieselskab som H.Z. en direktør som omhandlet i handelsretten eller en majoritetsdeltager i selskabet. I henhold til de ovenfor nævnte bestemmelser i national ret indebærer de sanktioner, der er pålagt de ansvarlige befuldmægtigede i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel VStG's § 9, stk. 2, sidste

afsnit, for alvorlige overtrædelser af bestemmelserne i EU-retten vedrørende køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, såsom de overtrædelse, der er foreholdt RE, dermed ikke, at den pågældende vejtransportvirksomhed har undladt at udvise god vandel, og følgelig skal sådanne sanktioner ikke tages i betragtning i forbindelse med en vurdering af, om denne virksomhed har udvist god vandel, eller give anledning til en kontrol af, om vandelskravet er opfyldt.

- 23 Den forelæggende ret har endelig bemærket, at resultatet af anvendelsen af national ret er i strid med det formål, der forfølges med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, og til hinder for sikringen af den afskrækkende virkning af de nationale bestemmelser om kontrol af, om den vejtransportvirksomhed, der er genstand for den strafferetlige sanktionsprocedure, har opfyldt vandelskravet, hvilket er i strid med kravene i denne forordnings artikel 22.
- 24 Den forelæggende ret er i det væsentlige af den opfattelse, at den i den for den foreliggende sag eneste mulighed for at sikre, at den administrative strafferetlige sanktionsprocedure opfylder EU-retten, består i ikke at pålægge RE en sanktion, der vil hindre opfyldelsen af dette mål, og dermed undlade at anvende VStG's § 9, stk. 2.
- 25 Ved dom af 21. juli 2021 ophævede Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol, Østrig) den dom, der var afsagt af Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (den regionale forvaltningsdomstol i Niederösterreich, Østrig) med den begrundelse, at den forelæggende ret ikke havde efterprøvet, om den pågældende sanktion var blevet pålagt RE på en måde, der gav anledning til en bindende kontrol af, om vandelskravet var opfyldt i medfør af bestemmelserne i forordning nr. 1071/2009.
- 26 Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) fastslog indledningsvis, at den forelæggende rets vurdering, hvorefter det for så vidt angår overtrædelser af de EU-retlige bestemmelser om føreres køre- og hviletid alene var direktøren i handelsretlig forstand, og ikke den i henhold til VStG's § 9, stk. 2, udpegede ansvarlige befuldmægtigede, der kunne gøres strafferetligt ansvarlig, ikke kunne udledes af forordning nr. 1071/2009. Ifølge Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) skulle der med hensyn til disse overtrædelser tages udgangspunkt i princippet om arbejdsgiverens eller den ansvarlige befuldmægtigedes strafferetlige ansvar.
- 27 Denne ret fastslog dernæst, at den af Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (den regionale forvaltningsdomstol i Niederösterreich) foretagne vurdering, hvorefter den omstændighed, at der alene var pålagt den ansvarlige befuldmægtigede sanktioner, ikke som effektiv sanktion som omhandlet i artikel 22 i forordning nr. 1071/2009 gjorde det muligt at inddrage den pågældende vejtransportvirksomheds tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet, var uden relevans for den foreliggende sag, eftersom denne ikke vedrørte en sådan inddragelse.
- 28 Endelig tilføjede Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol), at artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009 ikke alene ikke udelukker, men tværtimod syntes at antyde, at der inden for rammerne af en sådan tilbagekaldelsesprocedure ligeledes skal tages hensyn til sanktioner, der er pålagt de ansvarlige befuldmægtigede i deres egenskab af »relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse«, i det foreliggende tilfælde i medfør af VStG's § 9.

- 29 Den forelæggende ret, der efter at Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol) ophævede dens dom af 29. maj 2020 og efter, at sagen blev hjemvist til den, skal træffe afgørelse i den omhandlede administrative sanktionsprocedure, nærer fortsat samme tvivl som den, der blev tilkendegivet i denne dom med hensyn til, om VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, er forenelig med forordning nr. 1071/2009.
- 30 Under disse omstændigheder har Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (den regionale forvaltningsdomstol i Niederösterreich) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal EU-retten fortolkes således, at den er forenelig med en national bestemmelse, som tillader den strafferetligt ansvarlige i en transportvirksomhed at overdrage sit ansvar for alvorlige overtrædelser af fællesskabsbestemmelser vedrørende chaufførernes køre- og hviletider til en fysisk person ved en fælles aftale, hvis denne overdragelse bevirker, at den i forordning [...] nr. 1071/2009 fastsatte prøvelse af opfyldelsen af vandelskravet ikke foretages, idet denne ifølge de nationale bestemmelser kun er fastsat i tilfælde af, at den overdragende strafferetligt ansvarlige pålægges en sanktion?«

Om formaliteten vedrørende anmodningen om præjudiciel afgørelse

- 31 Alle de procesdeltagere, der har indgivet skriftlige indlæg til Domstolen, har bestridt, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.
- 32 For det første har alle disse procesdeltagere gjort gældende, at den i hovedsagen omhandlede strafferetlige administrative sanktionsprocedure ikke er en procedure som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1071/2009, eftersom formålet hermed ikke er at kontrollere, om H.Z. har opfyldt vandelskravet, men derimod at kontrollere lovligheden af en afgørelse, hvorved RE er pålagt bøder for overtrædelser af AZG. Den af den forelæggende ret ønskede fortolkning af forordning nr. 1071/2009 savner dermed enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller vedrører et problem af hypotetisk karakter.
- 33 RE er af den opfattelse, at den hypotetiske karakter af det spørgsmål, som den forelæggende ret har stillet, ligeledes følger af den omstændighed, at de overtrædelser, som virksomheden foreholdes, ikke er omfattet af listen over de groveste overtrædelser, jf. artikel 6, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1071/2009, som fastsat i bilag IV til denne forordning, således at den betingelse, som de nationale myndigheder er underlagt for at kunne indlede en procedure, der gør det muligt at kontrollere, om en konstatering af manglende opfyldelse af vandelskravet udgør en uforholdsmæssig reaktion som omhandlet i denne bestemmelse, under alle omstændigheder ikke er opfyldt.
- 34 Den østrigske regering har endvidere bestridt den forelæggende rets fortolkning af national ret, hvorefter de ansvarlige befuldmægtigede som omhandlet i VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, ikke hører under de persongrupper, hvis adfærd kan rejse tvivl om, hvorvidt virksomheden har udvist god vandel. Denne fortolkning, som ligger til grund for det præjudicielle spørgsmål, er i strid med retspraksis fra Verwaltungsgerichtshof (forvaltningsdomstol), hvorefter det fremgår, at sådanne ansvarlige befuldmægtigede skal anses for »relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009, og den er derfor fejlagtig.

- 35 Endelig har Kommissionen påberåbt sig den tvetydige karakter af anmodningen om præjudiciel afgørelse og den manglende overholdelse af de krav til indholdet af en sådan anmodning, der er fastsat i artikel 94 i Domstolens procesreglement.
- 36 Det skal indledningsvis bemærkes, at ifølge fast retspraksis tilkommer det, inden for rammerne af det samarbejde, der i henhold til artikel 267 TEUF er indført mellem Domstolen og de nationale retter, udelukkende den nationale ret, for hvilken hovedsagen er indbragt, og som har ansvaret for den retsafgørelse, der skal træffes, på grundlag af omstændighederne i den konkrete sag at vurdere, både om en præjudiciel afgørelse er nødvendig for, at den kan afsige dom, og relevansen af de spørgsmål, den forelægger Domstolen. Når de stillede spørgsmål vedrører fortolkningen af EU-retten, er Domstolen derfor principielt forpligtet til at træffe afgørelse herom (dom af 31.1.2023, Puig Gordi m.fl., C-158/21, EU:C:2023:57, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).
- 37 Det formodes nemlig, at sådanne spørgsmål er relevante. Domstolen har alene mulighed for at undlade at træffe afgørelse vedrørende et præjudicielt spørgsmål, når navnlig kravene til indholdet af anmodningen om præjudiciel afgørelse, som er indeholdt i procesreglementets artikel 94, ikke er opfyldt, eller når det klart fremgår, at den af den nationale ret ønskede fortolkning eller vurdering af en EU-retlig bestemmelses gyldighed savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller når problemet er af hypotetisk karakter (dom af 22.9.2022, Vicente (Søgsmål om betaling af advokatsalærer), C-335/21, EU:C:2022:720, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).
- 38 Det skal for det første fastslås, at den forelæggende ret med en tilstrækkelig grad af klarhed og præcision har redegjort for de i nærværende doms præmis 15-29 nævnte faktiske og retlige omstændigheder, der kendetegner tvisten i hovedsagen, og som ligger til grund for det spørgsmål, der er forelagt Domstolen, grundene til, at den finder, at der er tvivl om fortolkningen af forordning nr. 1071/2009, navnlig, som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, af denne forordnings artikel 22, sammenholdt med dens artikel 6, og den af den forelæggende ret fastslåede forbindelse mellem disse EU-retlige bestemmelser og VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen.
- 39 Anmodning om præjudiciel afgørelse opfylder dermed kravene i procesreglementets artikel 94.
- 40 Hvad for det andet angår anbringendet om det præjudicielle spørgsmåls hypotetiske karakter og den manglende sammenhæng mellem den fortolkning af artikel 6 og 22 i forordning nr. 1071/2009, som den forelæggende ret har anmodet om, og realiteten i eller genstanden for tvisten i hovedsagen skal det for det første bemærkes, at denne forordnings artikel 22, stk. 1, pålægger medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at sikre, at overtrædelser af den nævnte forordnings bestemmelser straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelserne og har afskrækkende virkning.
- 41 Som det fremgår af artikel 1, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, sammenholdt med samme forordnings artikel 3, stk. 1, er en virksomheds adgang til og udøvelse af vejtransporterhvervet betinget af, at flere krav er opfyldt, herunder kravet om, at virksomheden skal udvise god vandel. Det følger heraf, at udøvelsen af dette erhverv af en virksomhed, der ikke opfylder dette krav, udgør en tilsidesættelse af forordning nr. 1071/2009, som skal straffes af medlemsstaterne i henhold til forordningens artikel 22.

- 42 Som det fremgår af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, omfatter de forhold, der kan påvirke en virksomheds opfyldelse af vandelskravet og i givet fald føre til, at virksomheden ikke længere opfylder dette vandelskrav, de idømte straffe og pålagte sanktioner for at have begået en alvorlig overtrædelse af de EU-retlige bestemmelser, der er henvist til i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009.
- 43 Med henblik på at sikre, at en anfægtelse af en transportvirksomheds opfyldelse af vandelskravet, der eventuelt følger af den pågældende virksomheds manglende overholdelse af disse EU-retlige bestemmelser, straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, og at de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til artikel 6, stk. 1, og artikel 22 i forordning nr. 1071/2009, opfyldes, skal medlemsstaterne derfor bl.a. sikre, at alvorlige overtrædelser af de nævnte EU-retlige bestemmelser, der begås i den nævnte virksomhed, retsforfølges og sanktioneres, idet de med henblik herpå skal vedtage de nødvendige bestemmelser, såsom bl.a. bestemmelser om strafferetligt ansvar for de nævnte overtrædelser.
- 44 VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, udgør en sådan bestemmelse, for så vidt som den, således som det fremgår af forelæggelsesafgørelsen, dels tillader en vejtransportvirksomhed at udpege en person som befuldmægtiget med ansvar for overholdelsen af de EU-retlige køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, der er ansat i den pågældende virksomhed, dels for så vidt som en sådan udpegelse medfører, at det strafferetlige ansvar for overtrædelse af disse bestemmelser foretaget i det nævnte selskab overgår til den således udpegede befuldmægtigede.
- 45 For det andet er der, således som det ligeledes fremgår af forelæggelsesafgørelsen, for den forelæggende ret indbragt et søgsmål vedrørende lovligheden af den omtvistede afgørelse, i forbindelse med hvilken denne ret ifølge den selv i overensstemmelse med national ret skal efterprøve den omhandlede afgørelse i sin helhed, idet den navnlig skal tage stilling til, om den adfærd, som sagsøgeren i hovedsagen foreholdes, er strafbar. Lovligheden af den omtvistede afgørelse afhænger således bl.a. af, om anvendelsen af VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, i den foreliggende sag er i overensstemmelse med artikel 22 i forordning nr. 1071/2009, sammenholdt med denne forordnings artikel 6. Hvis sidstnævnte bestemmelse anvendes i hovedsagen, vil det nemlig alene være sagsøgeren i hovedsagen, der skal pålægges et strafferetligt ansvar for de omhandlede overtrædelser, selv om national ret udelukker, at den pågældende persons handlinger kan tages i betragtning ved afgørelsen af, om det omhandlede selskab opfylder vandelskravet.
- 46 Hvis VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, anvendes i det foreliggende tilfælde, og sagsøgeren i hovedsagen ifalder et strafferetligt ansvar, vil dette risikere at påvirke muligheden for at tage de pågældende overtrædelser i betragtning med henblik på kontrollen af, om det nævnte selskab har opfyldt vandelskravet som omhandlet i bl.a. artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1071/2009, og for eventuelt at pålægge sanktioner for manglende opfyldelse af vandelskravet som omhandlet i bl.a. denne forordnings artikel 22.
- 47 Det fremgår følgerig ikke klart, at den af den forelæggende ret ønskede fortolkning af EU-retten savner enhver forbindelse med realiteten i hovedsagen eller dennes genstand, eller at det af den forelæggende ret stillede spørgsmål er af hypotetisk karakter.
- 48 Den af RE påberåbte omstændighed, at de forhold, som RE foreholdes i hovedsagen, ikke er opført på listen over overtrædelser i bilag IV til forordning nr. 1071/2009, er i denne henseende uden betydning, eftersom den forbindelse mellem artikel 22 og 6 i forordning nr. 1071/2009 og VStG's

§ 9, stk. 2, sidste punktum, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen, således som det fremgår af denne doms præmis 40-46, ikke afhænger af den omstændighed, at de i hovedsagen omhandlede overtrædelser er opført i den nævnte liste.

- 49 Det skal for det tredje bemærkes, at Domstolen, når den besvarer præjudicielle spørgsmål, i henhold til kompetencefordelingen mellem Unionens retsinstanser og de nationale retter skal tage hensyn til de faktiske omstændigheder og de retsregler, som ifølge forelæggelsesafgørelsen er baggrunden for de præjudicielle spørgsmål (dom af 2.4.2020, *Coty Germany*, C-567/18, EU:C:2020:267, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis). I denne forbindelse tilkommer det ikke Domstolen at tage stilling til fortolkningen af national ret eller at afgøre, hvorvidt den fortolkning, som den nationale ret lægger til grund, er korrekt (dom af 26.9.2013, *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 50 Det følger heraf, at Domstolen skal holde sig til den fortolkning af national ret, som den forelæggende ret med henblik på artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009 har foretaget for så vidt angår den manglende hensyntagen til de overtrædelser, der foreholdes de ansvarlige befuldmægtigede i henhold til VStG's § 9, stk. 2, sidste punktum, som er genstand for denne rets spørgsmål.
- 51 Den østrigske regerings anbringende om, at en sådan fortolkning er fejlagtig, er derfor uden betydning for, om dette spørgsmål kan antages til realitetsbehandling.
- 52 Det følger heraf, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling.

Det præjudicielle spørgsmål

- 53 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 22 i forordning nr. 1071/2009, sammenholdt med denne forordnings artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en person, som holdes strafferetligt ansvarlig for overtrædelser begået inden for en vejtransportvirksomhed, og hvis adfærd tages i betragtning ved vurderingen af, om den nævnte virksomhed har opfyldt vandelskravet, kan udpege en person som ansvarlig befuldmægtiget for overholdelsen af de EU-retlige køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, og således overføre det strafferetlige ansvar for overtrædelser af disse EU-retlige bestemmelser til sidstnævnte person, når national ret ikke gør det muligt at tage hensyn til de overtrædelser, der således tilregnes den pågældende ansvarlige befuldmægtigede med henblik på at vurdere, om vejtransportvirksomheden har opfyldt vandelskravet.
- 54 Det skal for det første bemærkes, at som det fremgår af første, anden og fjerde betragtning til forordning nr. 1071/2009, har sidstnævnte til formål at modernisere reglerne om adgang til vejtransporterhvervet, så disse regler kan anvendes mere ensartet og effektivt i medlemsstaterne, medvirke til, at udøvere af vejtransporterhvervet får et højt fagligt kvalifikationsniveau, til at rationalisere markedet, til at forbedre ydelsernes kvalitet til gavn for udøvere af vejtransporterhvervet, deres kunder og den samlede økonomi, samt til at højne trafikikkerheden.
- 55 Blandt de krav til udøvelse af vejtransporterhvervet, der er fastsat i artikel 3 i forordning nr. 1071/2009, er vandelskravet, hvis betingelser er præciseret i denne forordnings artikel 6.

- 56 I denne henseende fremgår det for det første af artikel 6, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1071/2009, at medlemsstaterne fastsætter de betingelser, som en virksomhed skal opfylde i medfør af denne forordning for at opfylde vandelskravet. EU-lovgiver har imidlertid i denne forordnings artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, fastsat de minimumsbetingelser, som dette krav skal omfatte, herunder dem, der er omhandlet i denne bestemmelses litra b), hvorefter virksomheden eller transportlederen ikke må være idømt straf eller pålagt sanktioner for alvorlige overtrædelser af de EU-retlige bestemmelser, der er opregnet i dette litra, såsom dem, der vedrører køre- og hviletidsbestemmelserne for chauffører.
- 57 For det andet følger det af artikel 6, stk. 1, andet afsnit i forordning nr. 1071/2009, at ved afgørelsen af, om en virksomhed opfylder vandelskravet, skal medlemsstaterne tage hensyn til virksomhedens, dens transportlederes og andre relevante personers adfærd efter medlemsstatens nærmere bestemmelse. Denne bestemmelse præciserer ligeledes, at enhver henvisning i denne artikel 6 til straffe, sanktioner eller overtrædelser i forbindelse med en virksomhed omfatter straffe, sanktioner eller overtrædelser, som gør sig gældende for selve virksomheden, dens transportledere eller andre relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse.
- 58 Det følger heraf, at en vejtransportvirksomheds overholdelse af de bestemmelser, der er henvist til i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009, under udøvelsen af dens transportvirksomhed er en af de betingelser, som den skal opfylde for at opfylde vandelskravet.
- 59 Dette krav har således til formål at undgå, at forsømmelige vejtransportvirksomheder bl.a. for så vidt angår færdsels- og arbejdsmarkedsreglerne virker inden for det indre marked, hvorved det formål, der forfølges med forordning nr. 1071/2009, således som det er anført i denne doms præmis 54, bringes i fare.
- 60 En transportvirksomheds opfyldelse af vandelskravet afhænger bl.a. af, at dens transportledere ikke er blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion for alvorlige overtrædelser af de EU-retlige bestemmelser, der er opregnet i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009.
- 61 Denne betingelse opfylder såvel det formål, der forfølges med vandelskravet, som det formål, der forfølges med denne forordning, for så vidt som den bl.a. tilsigter at forhindre, at forvaltningen af disse virksomheders aktiviteter, navnlig af de aktivitetsområder, der henhører under de nævnte EU-retlige bestemmelser, påhviler personer, der er blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion for alvorlige overtrædelser med henblik på at mindske risikoen for, at forsømmelige transportvirksomheder som omhandlet i denne doms præmis 59 udøver det pågældende erhverv.
- 62 Endelig afhænger en transportvirksomheds opfyldelse af vandelskravet ligeledes af, at andre relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse ikke er blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion for alvorlige overtrædelser af de EU-regler, der er opregnet i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009.
- 63 Begrebet »relevante personer« efter medlemsstatens nærmere bestemmelse i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009 er hverken defineret i denne forordning eller indirekte ved henvisning til medlemsstaternes nationale ret. Dette begreb skal derfor anses for at være et selvstændigt EU-retligt begreb, som skal fortolkes ens på Unionens område, under hensyntagen til ikke alene bestemmelsens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 22.12.2022, EUROAPTIEKA, C-530/20, EU:C:2022:1014, præmis 31 og den deri nævnte retspraksis).

- 64 I denne henseende fremgår det af selve ordlyden og opbygningen af artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, at de »relevante personer« som omhandlet i denne bestemmelses andet afsnit hører til de personkategorier, hvis adfærd skal tages i betragtning ved undersøgelsen af, om en transportvirksomhed opfylder vandelskravet i denne forordnings artikel 3, stk. 1, litra b). Den straf, som sådanne personer idømmes, eller de sanktioner som de pålægges, for alvorlige overtrædelser af de EU-regler, der er henvist til i denne forordnings artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, kan følgelig påvirke den nævnte virksomheds opfyldelse af vandelskravet på samme måde, som hvis virksomheden selv eller dens transportledere var idømt straf eller pålagt sanktioner for disse overtrædelser.
- 65 Henset til det formål, der forfølges med vandelskravet, således som der er redegjort for i nærværende doms præmis 59 og 61, skal det fastslås, at begrebet »relevant person« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009 omfatter andre personer end transportledere, som påtager sig ansvaret for forvaltningen af de aktivitetsområder, der henhører under de EU-retlige bestemmelser, der er omhandlet i denne forordnings artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), og som følgelig skal sikre overholdelsen af disse bestemmelser under udøvelsen af de pågældende aktivitetsområder og ifalde strafansvar i tilfælde af overtrædelser af de nævnte bestemmelser.
- 66 Når en medlemsstat gennem en national lovgivning som VStG's § 9, stk. 2, bl.a. tildeler vejtransportvirksomheder mulighed for at udpege andre personer end transportledere til ansvarlig befuldmægtigede for forvaltningen af de aktivitetsområder, der er omhandlet i nærværende doms foregående præmis, skal det følgelig fastslås, at denne medlemsstat herved har udpeget en sådan kategori af ansvarlige befuldmægtigede som værende »relevante personer« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009, hvis adfærd skal tages i betragtning med henblik på at vurdere, om de nævnte virksomheder har opfyldt vandelskravet.
- 67 For det andet pålægger artikel 22, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, således som det er anført i denne doms præmis 40 og 41, medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre iværksættelse af sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelser og har afskrækkende virkning i forhold til vejtransportvirksomheder, der ikke opfylder vandelskravet.
- 68 Som det fremgår af stk. 2 i denne artikel 22, omfatter disse sanktioner bl.a. suspension af vejtransporttilladelse, tilbagekaldelse af vejtransporttilladelse og erklæringer om transportlederens uegnethed.
- 69 Eftersom transportvirksomhedernes opfyldelse af vandelskravet bl.a. afhænger af, at der ikke i forbindelse med deres transportaktiviteter er blevet idømt en straf eller pålagt en sanktion for alvorlige overtrædelser af de regler, der er henvist til i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009, i forbindelse med udøvelsen af deres transportvirksomhed med henblik på at overholde forskrifterne i forordningens artikel 22, skal medlemsstaterne bl.a. sikre, at det strafferetlige ansvar for alvorlige overtrædelser af disse bestemmelser begået inden for en sådan virksomhed fastlægges på en sådan måde, at dette ikke er til hinder for, at der ved en manglende opfyldelse af vandelskravet som følge af eventuelle overtrædelser pålægges sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelser og har afskrækkende virkning.

- 70 Det forekommer imidlertid således, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning gør det muligt for en vejtransportvirksomhed at udpege en person som befuldmægtiget med ansvar for overholdelsen af de EU-retlige bestemmelser, der er henvist til i artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b), i forordning nr. 1071/2009, at denne udpegelse medfører, at det strafferetlige ansvar som følge af de overtrædelser af EU-retten, der er begået i forbindelse med denne virksomheds udøvelse af vejtransportaktiviteter, overføres til denne person, og at national ret er til hinder for, at der tages hensyn til den således udpegede persons adfærd med henblik på at vurdere, om nævnte virksomhed opfylder vandelskravet i artikel 3, stk. 1, litra b), i forordning nr. 1071/2009.
- 71 Under sådanne omstændigheder kan alvorlige overtrædelser af de nævnte bestemmelser begået inden for den nævnte virksomhed efter en sådan udpegelse ikke rejse tvivl om den pågældende virksomheds opfyldelse af vandelskravet.
- 72 Selv om den således udpegede person har ansvaret for forvaltningen af de aktivitetsområder, der er omfattet af disse bestemmelser, og derfor er omfattet af kategorien »relevante personer efter medlemsstatens nærmere bestemmelse« som omhandlet i artikel 6, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 1071/2009, vil idømmelse af en straf eller pålæggelse af sanktioner for disse alvorlige overtrædelser aldrig give anledning til en procedure til kontrol af, om den pågældende virksomhed har opfyldt vandelskravet i henhold til nævnte forordnings artikel 6, og vil heller ikke blive taget i betragtning i forbindelse med de kontroller, som de kompetente myndigheder er forpligtet til at foretage i henhold til nævnte forordnings artikel 12 med henblik på at kontrollere, at de virksomheder, der har tilladelse til at udøve vejtransporterhvervet, fortsat opfylder kravene i samme forordnings artikel 3.
- 73 Begåelsen af sådanne overtrædelser, uanset deres antal og grovhed, vil således aldrig føre til manglende opfyldelse af vandelskravet og følgelig heller ikke til inddragelse eller suspension af tilladelsen til at udøve vejtransporterhvervet.
- 74 Følgelig er en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede i strid med artikel 22 i forordning nr. 1071/2009 til hinder for, at der kan rejses tvivl om vejtransportvirksomhedernes opfyldelse af vandelskravet og vedtagelsen af sanktioner over for disse, selv om nogle personer, der i forhold til disse virksomheder skal anses for at være »relevante personer« som omhandlet i denne forordnings artikel 6, stk. 1, andet afsnit, har begået alvorlige overtrædelser af de EU-retlige bestemmelser, der er henvist til i nævnte forordnings artikel 6, stk. 1, tredje afsnit, litra b).
- 75 Henset til ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 22 i forordning nr. 1071/2009, sammenholdt med denne forordnings artikel 6, stk. 1, skal fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en person, som holdes strafferetligt ansvarlig for overtrædelser begået inden for en vejtransportvirksomhed, og hvis adfærd tages i betragtning ved vurderingen af, om den nævnte virksomhed har opfyldt vandelskravet, kan udpege en person som ansvarlig befuldmægtiget for overholdelsen af de EU-retlige køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, og således overføre det strafferetlige ansvar for overtrædelser af disse EU-retlige bestemmelser til sidstnævnte person, når national ret ikke gør det muligt at tage hensyn til de overtrædelser, der således tilregnes den pågældende ansvarlige befuldmægtigede med henblik på at vurdere, om den pågældende vejtransportvirksomhed har opfyldt vandelskravet.

Sagsomkostninger

- 76 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 22 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1071/2009 af 21. oktober 2009 om fælles regler om betingelser for udøvelse af vejtransporterhvervet og om ophævelse af Rådets direktiv 96/26/EF, som ændret ved Rådets forordning (EU) nr. 517/2013 af 13. maj 2013, sammenholdt med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 1071/2009, med senere ændringer,

skal fortolkes således, at

disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en person, som holdes strafferetligt ansvarlig for overtrædelser begået inden for en vejtransportvirksomhed, og hvis adfærd tages i betragtning ved vurderingen af, om den nævnte virksomhed har opfyldt vandelskravet, kan udpege en person som ansvarlig befuldmægtiget for overholdelsen af de EU-retlige køre- og hviletidsbestemmelser for chauffører, og således overføre det strafferetlige ansvar for overtrædelser af disse EU-retlige bestemmelser til sidstnævnte person, når national ret ikke gør det muligt at tage hensyn til de overtrædelser, der således tilregnes den pågældende ansvarlige befuldmægtigede med henblik på at vurdere, om den pågældende vejtransportvirksomhed har opfyldt vandelskravet.

Underskrifter